

Po „Ženitbě“

„Už dlouho jsem se tak nenasmlá-la“, to se vám zase opravdu podařilo“ nebo „kam vy na ta báječná představení chodíte?“ – byly jen některé reakce diváků po představení Kontaktóra „Ženitba“. S tím ve Vídní hostovalo Divadlo Na Jezerce. Nelibovali si jen diváci, ale i herci.

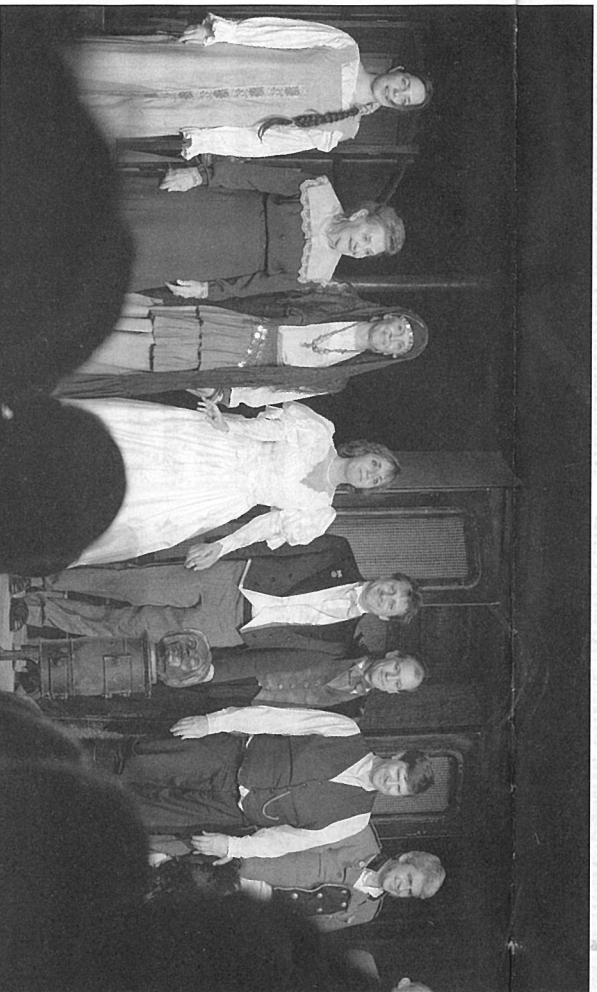
Radek Holub a Bára Hrzánová v rolích Podkolatova a Agáty Tichanovny.

Vídenň znají už dobře – Divadlo na Jezerce u nás už několikrát hostovalo. Avšdy k oboustranné spokojenosti. Tentokrát to byla Gogolova tragikomedie „Ženitba“. Moderní verzi přeložil Leoš Suchařípa roku 1979 a principál divadla Jan Hrušínský hrál při premiéře v Ústí nad Labem Podkolatova. Ve Vídní se představil v roli Nenažraného, kterou kdysi hrál Suchařípa sám. „Gogolova Ženitba, to je tragikomedie, fraška, absurdita, groteska, satira – něco

1952 skladatel Bohuslav Martinů stejnojmennou operu.

Herce Radka Holuba znají diváci nejen z divadla, ale i z filmu a z televize. Často hraje skvěle padouchy, jako například v seriálu České televize „Zdivočelá země“. Jeho Podkolatov je přehloupě rafinovaný, nevěstu hledá – nehledá, protože se chce – nechce ženit. 44letá Agáta Tichanovna by si vlastně neměla ani moc vybírat. Jenže ona by chtěla šlechtice, a tak je schopna naltnout na všechno, co jí její nápadníci, kteří se sejdou v domě Agátiny tety, napovídadí. A protože se nedovele rozhodnout, schovává se před nimi, a nakonec o všechny přijde. V této roli, ušité Báře Hrzánové jako na míru, herečka naprosto exceluje. Hrzánová je geniální komik – to znamená, že dovede střídat polohy komické s tragickými, přecházet z jedné do druhé v razantním tempu a hrát si nejen s ženicny, ale i s publikem, které vděčně reaguje.

Hlavním prostředkem Gogolovy satiry je typizace. Každá postava nese nějaké typické rysy svého společenského postavení, popřípadě obecný charakteristický rys. Vlastnosti postav jsou samozřejmě nálezitě přehnaný, ale ne tak, aby se v nich někdo nemohl poznat. A to přesto, že hra je starší než 160 let.

Závěrečná děkovačka na pódiu divadelního sálu české školy.

v čem je smutek a smích dvojedinou bytostí. Je to svět, kde lidé s urputnou vážností prožívají svá velká dramata za doprovodu hurónských salv smíchu,“ charakterizoval hru režisér Lukáš Hlavica.

A sál Komenského školy se opravdu smíchem otrásal. Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809 – 1852) napsal „Ženitbu“ v roce 1842, tedy v době, kdy už slavil velké úspěchy s „Revizorem“ (1836) anebo se hrou „Mrtvé duše“ (1846). Satirická komedie „Ženitba“ je hra o dvou dějstvích. Příběh starého mládence (Radek Holub), jenž si stále pohrává s myšlenkou na manželství, téměř se skoro žení, ale těsně před svatbou včas uteče oknem, zatímco stárnoucí nevěsta (Bára Hrzánová) ve snaze nepřijít o žádného z pěti nápadníků nakonec přijde o všechny, hrají stále divadla na celém světě. Podle této tragikomedie napsal dokonce roku

Pozváním „Ženitby“ do prostor Komenského školy vzalo Kontaktórum na sebe nemalé riziko – jednalo se totiž o velký počet herců na jevišti, tím i více zákulisní techniky, a tím i větších výdajů. Ale Kontaktórum má už tak věrný okruh diváků, že se nám podařilo jako vždy sál zaplnit. Proto nás mrzí, že někteří diváci sice lístek objednali, pokud jim ale něco do toho přijde, už lístek neodřeknou. A protože jsme v podstatě vyprodáni, mohl by přijít někdo jiný, na koho se zdánlivě nedostalo.

Přítomné publikum ovšem nelitovalo. Výborný herecký ansámbl v čele s principálem Janem Hrušínským doplňovali Mluše Šplechtová, Marek Taclík, Miroslav Vladyka, Zdeněk Hruška, Věra Kubánková, Martin Sitta a Tereza Němcová.

A na konci už zbyly jen „standing ovations“ nadšeného publika.

Zuzana Brejchová

Foto: Linda Dziačková